

Generalsclassen. Jeg skal imidlertid ikke trætte Thinget med nogen videre Udvikling af mine Grunde for denne min Ubefaling, men ganske henholde mig til, hvad der idag er anført om dette Punkt af den ærede Minister, og hvad der blev udtalt derom ved Sagens første Behandling af den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds (Madvig), som paa det Allerklareste viste den høje Vigtighed og Betydning, det har, at de omtalte Mænd lønnes paa en saadan Maade, at der sikres dem en sorgfri Eksistens, for at de med Liv og Vigt kunne offere sig for den vigtige og ansvarfulde Tjeneste, som paahviler dem, og at deres Lønning derhos staaer i et passende Forhold til den Lønning, som er tildeelt Statens øvrige Embedsmænd. — Hvad Krigsministerens Endringsforslag til § 20 angaaer, da anseer jeg det for at være af stor Vigtighed, at der for Forpleiningscorpsets Embedsmænd normeres saadanne Lønninger, at man kan være sikker paa at finde dygtige Personer til denne vigtige Tjenestegreen. — Jeg beklager, at jeg derimod ikke seer mig istand til at stemme for det Endringsforslag, som er stillet under Nr. 13 af tvende ærede Medlemmer om en Forhøielse af Lønningerne for Premierlieutenanterne. Jeg kan i saa Henseende ganske slutte mig til den sidste ærede Taler (Hægle). Jeg troer, at Premierlieutenanterne — navnlig naar Gagen for den ældste Klasse af dem blev sat til 800 Rd. — ville kunne leve af de Lønninger, der i Lovforslaget ere tillagte dem, ligesom jeg ogsaa troer, at disse i det Hele maae anses for passende efter Forholdene her i Landet. — Jeg troer ligeledes, at man, naar man vil sammenligne disse Lønningssatser med Lønningerne for de tilsvarende Charger i andre Armeer, vil finde dem fuldt saa høje som i de fleste Armeer paa Continentet. Naar den høitærede Minister som Forsvar for, at han holder paa Lovforslagets Lønningssatser paa dette Punkt, har anført, at der nu strax vil finde et meget stort Avancement Sted i Lieutenantsclassen, da kan jeg derimod ikke tillægge dette nogen

stor Betydning; thi det er jo Noget, som kun indtræder en eneste Gang, og som vil blive uden Indflydelse og Betydning for Fremtiden. Men jeg antager, at man ved Bestemmelserne om Aldersgrænsen og ved Avancementsbestemmelserne i Hærordningen vil være bleven sat istand til at sikre en nogenlunde regelmæssig Forfremmelse ogsaa for denne Klasse af Befalingsmænd. — Jeg er med Hensyn til de Endringsforslag, der af Krigsministeren ere stillede til §§ 22 og 23, noget i Tvivl, om det er en Nødvendighed at vedtage Aldersstillæg ved de deri omhandlede Poster i den Udstrækning, hvori det er foreslaaet af den høitærede Minister. De paagældende Embedsmænd, Stabslægen og Stabsdyrlægen, hvis Forretninger dog vistnok ville levne dem nogen Tid tilovers, ville jo saaledes være istand til at skaffe sig nogen yderligere privat Indtægt, og der turde derfor muligvis være Aaledning til ikke her med Hensyn til dem at gaae saa langt, som det af den ærede Krigsminister er foreslaaet. Skulde imidlertid Ministeren holde meget paa Vedtagelsen af disse to Forslag, skal jeg ikke ved denne Leilighed driste mig til at stemme imod dem.

Krieger: Jeg skal ligesom den ærede Landstingsmand, der nu satte sig, følge den høitærede Krigsminister med Hensyn til de af ham stillede Forslag; derimod kan jeg ikke undlade paa samme Tid at udtale, at jeg ikke seer mig istand til at gaae videre, og navnlig ligesaa lidet som den nævnte Landstingsmand vil kunne stemme for det af to ærede Medlemmer (Thalbitzer og Philipsen) stillede Endringsforslag til § 13, der gaaer ud paa en Forhøielse af Paragraphens Sætter 750, 600 og 450 Rd. til henholdsvis 800, 650 og 500 Rd. En saadan Forhøielse er paa Grund af det store Antal Personer, hvorom der her er Spørgsmaal, betænkelig i finantsiel Henseende. Den paa dette Punkt stede Medsættelse hænger derhos ganske vist, saaledes som det ogsaa er blevet fremhævet af den høitærede Krigsminister, sammen